In de Harten van Groene Vogels

Azzam Publications

In de Harten van Groene Vogels

De Martelaren van Bosnië

Alle lof zij Allāh, de Heer der Werelden, en vrede en zegeningen zij met de Profeet, zijn familie en zijn metgezellen.

Op 5 april 1992 brak er oorlog uit in de Balkan. Vele mensen riepen en schreeuwen. Alleen een paar schoten de Bosnische Moslims werkelijk te hulp. Verschillende organisaties kwamen en er werd veel gesproken over de hulp die deze mensen hebben gegeven. Er was echter een andere groep individuen die ook naar Bosnië zijn gegaan.

Er werd niet over hen gesproken. Ze kwamen van heinde en verre, jong en oud, rijk en arm, en reisden af naar Bosnië. Deze mensen waren de Mujāhideen. Tussen 1992-1995 kwamen en gingen er honderden. Een handvol keerde nooit meer terug: de Shuhadā - zij die gedood zijn op de weg van Allāh.

Met ware oprechtheid voor Allāh (en Allāh weet beter) en een onvergankelijke toewijding voor de Deen, hebben de Shuhadā, met de Wil van Allāh, het ultieme doel van elke Moslim bereikt: de Tevredenheid van Allaah, gevolgd door de beloning die op hen wacht in het Paradijs, en het Eeuwige Geluk waar zij van zullen genieten.

Dit is de Nederlandse vertaling van de audiocassette "*In the Hearts of Green Birds*", geproduceerd door Azzam Publications uit Londen. Het bevat een aantal van de bijzondere en wonderbaarlijke verhalen van de Shuhadā van Bosnië, die de roep van Allāh beantwoord hebben en vochten ter verdediging van de zwakken en onderdrukten. Moge Allāh hen accepteren en Zijn Genade op hen doen neerdalen.

"Laat degenen die het wereldse leven inruilen voor het Hiernamaals vechten op de Weg van Allāh. En wie strijdt op de Weg van Allāh, en gedood wordt of overwint, Wij zullen hem daarna een geweldige beloning geven."
[Sūrat An-Nisā:74]

"En denkt niet van degenen, die op de Weg van Allāh gedood zijn, dat zij gestorven zijn. Integendeel, zij leven zelfs bij hun Heer, zij worden voorzien. Zij verheugen zich met wat Allāh hen van Zijn gunsten gaf. En zij zijn verheugd dat er voor degenen die zich nog niet na hen (bij hen) gevoegd hebben geen angst is en dat zij niet zullen treuren. Zij zijn verheugd met de genieting van Allāh, en (Zijn) gunst, en dat Allāh de beloning van gelovigen niet verwaarloost."
[Sūrat Āli 'Imrān: 169-171]

Shaykh 'Abdullāh 'Azzām rahmatullāhi 'alayh heeft gezegd dat de Islamitische geschiedenis niet geschreven wordt, behalve met het bloed van de Shuhadā en de verhalen van de Shuhadā.

De Boodschapper van Allāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam heeft gezegd: *"De Shaheed wordt zeven speciale gunsten geschonken van Allāh: al zijn zonden zijn vergeven bij de eerste spat van zijn bloed, hij ziet zijn plaats in het Paradijs (voordat zijn ziel het lichaam verlaat), hij wordt gevrijwaard van de straf van het graf, hij wordt behoed van de grote verschrikking op de Dag des Oordeels, op zijn hoofd wordt een kroon van waardigheid geplaatst, waarvan één juweel beter is dan deze hele wereld en*

alles wat het bevat, hij wordt getrouwd met tweeënzeventig vrouwen van de beeldschone maagden uit het Paradijs, en hem wordt bemiddeling toegestaan voor zeventig mensen van zijn familie." (Ahmad en At-Tirmidhī)

De naam "*In de Harten van Groene Vogels*" is afgeleid uit de volgende hadeeth:

Op gezag van Masrūq, die gezegd heeft:

"We vroegen 'Abdullāh ibn Mas'ūd over dit vers: **"En denkt niet van degenen, die op de Weg van Allāh gedood zijn, dat zij gestorven zijn. Integendeel, zij leven zelfs bij hun Heer, zij worden voorzien."** Hij zei: "Wij vroegen hiernaar en hij (de Profeet Sallallāhu 'alayhi wa Sallam) zei: "*Hun zielen bevinden zich in groene vogels, die lantaarns hebben hangen aan de Troon, zij vliegen vrij door het Paradijs, waar zij maar willen, en dan zoeken zij beschutting in deze lantaarns. Dan laat hun Heer Zijn blik op hen vallen en zegt:* ***"Wensen jullie nog iets?"*** *Zij zeggen:* ***"Wat zouden wij nog wensen, nu wij vrij door het Paradijs kunnen vliegen?"*** *Zo ondervroeg Hij hen driemaal. Toen zij inzage, dat zij niet van deze ondervraging gespaard zouden blijven, zeiden zij:* ***"O Heer, wij zouden graag willen dat U onze zielen weer in onze lichamen terugbrengt, zodat we nog een keer voor U kunnen vechten."*** *En toen Hij zag dat zij niets meer nodig hadden, liet Hij hen met rust."*

(Overgeleverd door Muslim, At-Tirmidhī, An-Nasā'ī en Ibn Mādjāh)

Inhoud

De Verhalen van:

Abū Zubair Al-Madani

Sarajevo, 1992, leeftijd: 24

Hij was geboren en opgegroeid in Madīna, en de liefde voor de Islām nam zijn jeugd in beslag. Hij besteedde vele jaren aan het leren en verspreiden van de Deen van Allāh. Hij was een zeer geliefde broeder in Madīna. Op een jonge leeftijd van 17 jaar ging hij naar Afghanistan om zich te voegen bij zijn broeders in Jihād. Hij bracht zes jaar door in Afghanistan, vechtend, samen met zijn broeders, op de Weg van Allāh. Hij was met hen toen Jaji, Jalalabad en Kabul werden veroverd.

Na de verovering van Kabul keerde hij terug naar Madīna en verbleef daar voor een paar maanden. Hij was gezegend met een mooie stem, die hij gebruikte om de beroemde audio cassette te maken over zijn broeders die in Afghanistan waren gedood. De naam van deze cassette is '*Qawāfil-us-Shuhadā*' (Karavaan van Martelaren). Hij sprak en dacht altijd over één ding; Jihād en martelaarschap.

Eens werd hij gevraagd: *"Waarom haast jij je naar het martelaarschap, aangezien je niet veel hebt gedaan voor de Islām?"* En hij antwoordde: *"Wat hebben mijn broeders die vóór mij gedood zijn voor de Islām gegeven? Onze zielen zijn de meest waardevolle dingen die we kunnen geven."*

In de zomer van 1992 hoorde hij over de onderdrukking van zijn broeders en zusters in de Balkan, en hij reisde met zijn broeder uit Madīna, Abul-'Abbās Al-Madani, naar Bosnië. Daar verbleven ze twee maanden, totdat ze vochten in de verdediging van Sarajevo Airport. Het gevecht was hevig en vele strijders ontvluchtten het veldslag, behalve Abū Zubair en Abul-'Abbās. Abū Zubair en Abul-'Abbās bleven daar en vochten om Sarajevo Airport te verdedigen tegen de Egyptische Verenigde Naties, totdat ze het martelaarschap verkregen.

We vragen Allāh hen te accepteren van onder de Shuhadā en hen het Hoogste Paradijs te laten binnentreden, met de Profeten, de martelaren, de waarachtigen en de oprechten.

'Imrān At-Turki

Illyash, 1992

Een Turkse broeder met een Amerikaanse nationaliteit. Hij was de Ameer van de broeders uit Turkije. In de Frontlinie Basiskamp waren twee huizen voor de Arabische Mujāhideen en één voor de Turkse Mujāhideen. Hij ging altijd naar het huis van de Arabische Mujāhideen om daar te luisteren naar de Dars, en daarna keerde hij terug naar zijn Turkse broeders om hen deze zelfde Dars te geven in het Turks.

Hij was erg nederig en vroom. Hij zocht altijd door de straten, op zoek naar Bosnische weeskinderen, zodat hij ze geld kon geven en voor hen kon zorgen, aangezien in die tijd

Christelijke hulporganisaties Moslimwezen aan het smokkelen waren naar Europa, om ze daar te verkopen en hen ongelovigen te maken.

En toen hoorde hij van zijn Arabische broeders over een operatie in een door een Servisch bezette stad, genaamd Illyash. Hij ging erheen en voegde zich bij zijn broeders in deze operatie. Hij werd vijf keer in de maag geschoten, terwijl hij schreeuwde: *"Allāhu Akbar! Allāhu Akbar!"*
Vele broeders getuigden van de glimlach op zijn gezicht, toen zijn lichaam werd gevonden.

Abū Maryam Al-Afghāni

Illyash, 1992

Een Mujāhid uit Afghanistan. Hij kwam in 1992 naar Bosnië. Al de Arabische en Bosnische Mujāhideen die Abū Maryam zagen, zeiden, *"Dit is een Shaheed."*

Op een dag zat hij met zijn broeders, toen één van hen hem vroeg: *"Yā Abū Maryam, wie zal voor jouw dochter Maryam zorgen, nadat jij gedood bent?"*
Hij antwoordde met een krachtige stem: *"Allāh zal voor haar zorgen."*
En toen wees hij met zijn vinger naar de lucht en zei: *"Allāh, Allāh,"* waarna hij begon te huilen en al de broeders bij hem begonnen met hem te huilen.

Hij vertrouwde altijd op Allāh. Hij was welgemanierd, vastte veel en hij praatte nooit teveel. Hij werd gedood in een operatie tegen de Serviërs in Illyash in 1992.

Zijn vrouw Umm Maryam was van Duitse afkomst, en ze was blij toen ze dit nieuws hoorde, daar zij ook een Mujāhida was. Ze verdroeg het nieuws met geduld. De broer van Abū Maryam wou met haar trouwen, maar ze zei: *"Wie met mij wenst te trouwen, moet aan één voorwaarde voldoen; dat hij bij mij blijft voor vijftien dagen, en daarna vertrekt voor Jihād."*
De broer van Abū Maryam weigerde dit. Haar zus, die een ongelovige was, bekeerde zich tot de Islām toen ze het geduld van haar zus zag. Alhamdulillāh, Umm Maryam is nu getrouwd en haar man is in de Jihād.

Abū Sahar Al-Hāïlī

Travnik, 1993

Abū Sahar kwam uit de stad Hāïl, in het Noorden van het Arabische Schiereiland. Hij was een erg dappere en geduldige broeder. Hij was aan het reizen met zijn broeders door Travnik, toen zij gevangen werden genomen door de Kroaten. Abū Sahar vertelde zijn

broeders dat ze door moesten vechten en niet moesten opgeven. Zijn broeders stelden voor dat ze nu op zouden moeten geven, zodat ze later misschien vrijgelaten werden.
Terwijl ze werden aangehouden, zagen de Kroaten dat de Kalashnikov van Abū Sahar aan was en klaar stond om te vuren. Ze beschoten hem met vijf kogels, terwijl hij schreeuwde: *"Lā ilāha illallāh, Muhammad Ar-Rasūlullāh! Lā ilāha illallāh, Muhammad Ar-Rasūlullāh!"*

We vragen Allāh de Verhevene hem te accepteren van onder de Shuhadā.

Abū 'Ali Al-Kuwaiti

Travnik, 1993

Hij was een eerste luitenant in de Koeweitse Luchtmacht. Hij was een zeer goedgemanierde broeder en iemand die de mensen opriep om Allāh te aanbidden. Hij was zeer geliefd bij al zijn broeders, zowel de Arabieren als de Bosniërs. Zijn specialiteit was de 120mm mortier. Hij werd samen gevangen genomen met zijn broeder Abū Sahar Al-Hāïlee, en terwijl hij gemarteld werd, toonde hij veel geduld. Eén van de broeders die met hem gevangen was genomen, zei: *"Als je probeert te huilen of pijn toont, zullen ze de marteling stoppen."* Abū 'Ali antwoordde: *"Nee, ik zal nooit huilen, inshā Allāh."*

Terwijl hij gevangen zat, werd hij door de Koeweitse Luchtmacht ontslagen van zijn baan. Toen Abū 'Ali het nieuws hoorde, zei hij: *"Alhamdulillāh."*

Een paar maanden later werd hij vrijgelaten in de gevangenenruil, en hierna voegde hij zich bij een andere operatie met zijn broeders tegen de Kroaten. Gedurende de operatie was hij in een mijnenveld, en zijn hele been werd door een mijn eraf geblazen, terwijl hij schreeuwde: *"Allāhu Akbar! Allāhu Akbar!"*

Abū Mu'ādh Al-Qatari, Abū Sālih Al-Qatari, Abū 'Abdullāh Al-Qatari, 'Abdullāh Effendi Al-Bosnawi

Sarajevo, 1994

Abū Mu'ādh Al-Qatari was 21 jaar oud en een Hāfidh van de Qurān. Hij had veel kennis over de Islām. Hij was een commandant in Afghanistan en de zoon van een rijke zakenman in Qatar. Hij vastte altijd de ene dag, en de andere dag niet. Hij bad gedurende de nacht, en gedurende de dag liep hij met zijn broeders Abū Sālih Al-Qatari en Abū 'Abdullāh Al-Qatari door de dorpen om Da'wah te geven. Abū Sālih Al-Qatari was een zeer geliefde broeder bij zowel de Arabieren als de Bosniërs. Abū Mu'ādh was ook gevangen genomen door de Kroaten toen hij in Travnik de verkeerde kant opging, maar hij werd later vrijgelaten in de gevangenenruil.

Eens was hij met zijn broeders Abū Sālih en Abū 'Abdullāh Al-Qatari op weg naar Sarajevo, toen ze een Bosnische broeder ontmoetten, 'Abdullāh Effendi. 'Abdullāh Effendi zei tegen hen: *"Ik zal met jullie naar Sarajevo gaan."* En hij ging terug en vertelde zijn vrouw dat hij de drie vorige nacht in een droom had gezien en dat ze alle drie Shaheed waren. Terwijl ze op weg waren naar Sarajevo, kwamen ze één of twee voertuigen van het Bosnische leger tegemoet. Deze voertuigen vervoerden zware wapens. Ze begonnen te schieten op de auto waar de broeders in reden. Na vijftien minuten schoot geen van de broeders meer terug, omdat ze ofwel gedood waren of hevig gewond waren geraakt. Toen het vuren na vijftien minuten stopte, opende Abū Mu'ādh Al-Qatari de autodeur. Hij was hevig gewond, en hij begon te schieten op de Bosniërs, waarbij hij vijf van hen doodde en er vier verwondde.

De Bosnische Communisten waren zeer verbaasd over wat hij deed, en ze bewogen zich vrijwel niet. Toen zijn kogels op waren, was hij er, vanwege zijn verwondingen, niet toe in staat om zijn geweer opnieuw te laden. De Communisten grepen hem en schoten hem neer. Hij werd gedood op vrijdagochtend om 11 uur en een geur van muskus vloeide voort uit zijn lichaam. De vrouw van 'Abdullāh Effendi zei: *"Deze broeders verbleven twee dagen in ons huis, en ze waren zeer fatsoenlijke en welgemanierde mensen."* En dus begroef ze haar echtgenoot met hen.

Abul-Hārith Al-Bahraini

Illyash, 1992, leeftijd: 23

Hij bracht een lange tijd door in Afghanistan en ging naar Bosnië in 1992. Hij lachte veel en maakte zijn broeders aan het lachen en had plezier met hen. Een zeer geliefde broeder, geliefd bij zowel de Arabieren als de Bosniërs. Hij zong altijd voor de grap voor zijn broeders: *"Mijn geliefde broeder."*
Hij was altijd blij en vrolijk overdag, een goede tijd doorbrengend met zijn broeders. Echter, in de nacht, hoorden zijn broeders hem de hele tijd huilen terwijl hij in gebed stond.

Hij was gewoon om Kuhl in zijn ogen aan te brengen. Eens, toen de Mujāhideen in de operatie van Illyash tegen de Serviërs waren, deed hij Kuhl in zijn ogen en vroeg zijn broeders hetzelfde te doen. Hij was de tweede die gedood werd op het slagveld. Ze konden hem niet begraven, vanwege de hevigheid van het gevecht en de wijdverspreide aanwezigheid van sneeuw, dus legden ze zijn lichaam in de stam van een boom.

Dāwūd Al-Brittāni / David Sinclair

1993, leeftijd: 29

Hij was geboren en opgegroeid in Engeland. Hij begon met zijn baan in een computerbedrijf,

en op een dag kwam hij binnenlopen met Islamitische kleding. Toen hij werd gevraagd waarom hij deze kleding droeg, antwoordde hij zijn collega's: *"Ik ben Moslim geworden."*

Een week later werd hij ontslagen en ging hij samen met twee andere broeders naar Bosnië. Hij reisde met twee paspoorten, en zodra hij in Bosnië was aangekomen, gaf hij één ervan weg aan een broeder die het nodig had. Een paar maanden later gaf hij ook de andere weg. Na vier maanden keerden zijn broeders terug naar Engeland voor enkele maanden, en ze vroegen hem met hen mee te gaan. Hij weigerde, zeggende: *"Wat is er voor mij te doen in het land van de ongelovigen?"*

Hij was een erg rustige en stille broeder, grappig tegelijkertijd. Hij hield ervan om over zijn broeders te waken op de bergen, in de sneeuw en in koud weer. Hij leerde zeer snel over de Islām en de Arabische taal en hield ervan om alle Sunan van de Boodschapper van Allāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam in acht te nemen. Hij sliep altijd op zijn rechterzijde op zijn rechterhand. Hij was gewoon om gedurende de nacht te bidden en hij vastte gedurende de meeste dagen. Commandant Abul-Hārith rahmatullāhi 'alayh zei over hem: *"Ieder van ons wist dat broeder Dāwūd de volgende Shaheed zou worden, aangezien zijn Imān en Taqwā steeds toenamen en toenamen."*

De nacht vóór de operatie had Dāwūd een droom, waarin hij zichzelf zag rennen in een plaats met paleizen aan beide kanten. Hij vroeg: *"Van wie zijn deze huizen?"* En er werd gezegd: *"Dat zijn de huizen van de Shuhadā."* Hij vroeg: *"Waar is het huis van Abū Ibrāhīm* (de Turkse broeder uit Engeland die was doodgeschoten door de Franse Verenigde Naties in Sarajevo Airport)*?"* Een stem antwoordde: *"Het huis van Abū Ibrāhīm is daarginds."*
En in de droom begon Dāwūd te rennen naar het huis van zijn vriend Abū Ibrāhīm, en toen viel hij neer en werd hij wakker.

In de ochtend was er een grote operatie tegen de Kroaten. Tijdens deze operatie, terwijl hij rende, werd hij gedood door een enkel schot in zijn hart. Hij viel neer en zijn lichaam rolde naar beneden naar de bunkers van de Kroaten. Na drie maanden werd zijn lichaam teruggegeven aan de Mujāhideen. Het was nog net zo nieuw, het bloedde en het rook naar muskus. Zijn lichaam werd gevonden terwijl hij op zijn rechterzijde lag, op zijn rechterhand.

Abū Muslim At-Turki

Zomer 1993, leeftijd: 51

Een Turkse broeder die zijn hele leven in Engeland woonde, maar het leven van een ongelovige leed. Hij was getrouwd met een Engelse vrouw en hij bad niet, noch voerde hij

enig iets van de Islām uit in de praktijk. En toen leidde Allāh hem naar het Rechte Pad. Hij hoorde over de situatie in Bosnië en zei tegen zichzelf: *"Ik moet naar Bosnië gaan en berouw tonen aan Allāh, en ik moet vechten tegen de Serviërs, zodat Allāh mij misschien zal vergeven voor alles wat ik in het verleden heb gedaan."*

In één van de operaties tegen de Kroaten had de Ameer hem niet uitgekozen, vanwege zijn hoge leeftijd, en Abū Muslim begon te huilen, niet zomaar huilen, maar hij begon te jammeren als een baby, totdat hij de Ameer dwong om hem deel te laten nemen in de operatie. Hij werd in zijn arm geschoten door de kogel van een machinegeweer, waardoor zijn bot brak en er metaal geplaatst moest worden in zijn arm voor een periode van zes maanden. Abū Muslim oefende zijn arm veel, en na vijfenveertig dagen zei de dokter dat het metaal verwijderd kon worden. Iedereen was verbaasd dat het metaal na vijfenveertig dagen al weg mocht.

Vóór één van de operaties tegen de Kroaten had hij een droom, waarin hij de Boodschapper van Allāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam zag, en dus begon Abū Muslim zijn voeten te kussen. Rasūlallāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam zei tegen hem: *"Kus mijn voeten niet."* Toen begon hij zijn handen te kussen en Rasūlallāh zei tegen hem: *"Kus mijn handen niet."* Toen vroeg Rasūlallāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam hem: *"Wat wil je Abū Muslim?"* Abū Muslim antwoordde: *"Yā Rasūlallāh, verricht alsjeblieft du'ā voor mij dat ik morgen in de operatie Shaheed word."*

Voor de operatie was de Ameer, Abul-Hārith rahmatullāhi 'alayh, de mensen aan het uitkiezen die deel moesten nemen in de operatie. Hij weigerde Abū Muslim deel te laten nemen, omdat hij nog niet geheel genezen was. Een broeder die op dat moment aanwezig was, zei: "Ik zweer bij Allāh dat Abū Muslim huilde en huilde als een baby, en hij zei tegen de Ameer: *'Vrees Allāh, en ik zal jou verantwoordelijk houden op de Dag des Oordeels.'* De broeder zei tegen hem: *'Schreeuw en huil niet zo hard, want misschien kan de vijand jou horen.'* En Abū Muslim antwoordde: *'Bij Allāh, als je mij niet laat deelnemen in de operatie Abul-Hārith, zal ik zo hard huilen dat het hele land me zal horen.'* Hij zei tegen de Ameer: *'Plaats mij in de operatie, al is het maar achteraan, als de laatste in deze operatie.'* De Ameer zei tegen hem: *'Weet je het zeker? Ik zal je dan achteraan zetten.'* Hij zei: *'Zet me waar dan ook in de operatie, achteraan, maar neem me mee in deze operatie.'* "

En zo ging Abū Muslim mee en nam deel in deze operatie. En hoewel hij helemaal achteraan was, de koers van het gevecht veranderde, waardoor de achterkant de voorkant werd, en hij was de tweede die gedood werd in de operatie, door een kogel in zijn hart. Zijn lichaam werd na drie maanden teruggegeven door de Kroaten, samen met zijn broeder uit Engeland, Dāwūd. Het rook naar muskus en zijn lichaam was onveranderd gebleven. Al de broeders die daar waren, getuigden dat zijn lichaam zelfs mooier en witter was geworden sinds de laatste keer dat ze hem zagen.

Jamāluddeen Al-Yamani

1993, leeftijd: 19

Tijdens een operatie tegen de Kroaten blokkeerde de Kalashnikov van Jamāluddeen, en met zijn pistool doodde hij twee Kroaten. Gedurende de bombardementen die volgden na de overwinning van de Moslims, landde een mortierbom naast hem en doodde hem, waarbij de helft van zijn lichaam werd weggeblazen. Na de operatie trokken de Mujāhideen erop uit om de lichamen van hun gedode broeders te verzamelen. Ze vonden alle lichamen, behalve het lichaam van Jamāluddeen.

Drie dagen gingen voorbij en er heerste ongerustheid in het kamp van de Mujāhideen, omdat de Kroaten misschien het lichaam van Jamāluddeen te pakken hadden gekregen en het aan het verminken waren. Dit duurde zo drie dagen voort, en toen, voor Salātul Fajr, had de Ameer van de Mujāhideen, Wahiuddeen Misri, een droom, waarin hij zichzelf zag spreken tegen Jamāluddeen. Hij vroeg hem: *"Jamāluddeen, Jamāluddeen! Waar is jouw lichaam? We hebben er drie dagen lang naar gezocht."*
Jamāluddeen antwoordde: *"Allāh zorgt voor mijn lichaam."*
Wahiuddeen vroeg hem: *"Waar ben je geweest, Jamāluddeen?"*
Jamāluddeen antwoordde: *"Ik heb met Allāh Subhānahu wa Ta'ālā gesproken."*
"Wat zei Hij tegen je?" vroeg Wahiuddeen hem.
Jamāluddeen antwoordde: *"Allāh vroeg mij:* ***'Jamāluddeen, waarom ben je naar Bosnië gekomen?'*** *En ik zei tegen Hem: 'Yā Allāh, ik ben hier alleen gekomen om U tevreden te stellen.' En Allāh zei tegen mij:* ***'Vandaag vergeef Ik je al je zonden, en je mag door Jannah vliegen waar je ook maar wilt.'"***

Abū Saif Ash-Shahrāni & Abū Hamad Al-'Utaybi

Biala-Bucha, 1993

Abū Saif was een soldaat uit het Saoedische leger. Op een dag zat zijn moeder thuis en zag ze het nieuws op de tv over de genocide op de Moslims in Bosnië. Toen ze dit zag, zij ze tegen Abū Saif: *"Mijn zoon, sta op en ga! Kijk wat zij doen, ze verkrachten onze zusters en doden onze broeders. Mijn zoon, sta op en ga, ik hoef je niet meer te zien!"*

Abū Saif reisde naar Riyâdh, waar hij zijn reisgenoot, Abū Hamad Al-'Utaybi, ontmoette. Samen reisden ze naar Bosnië. Na een lange en moeizame reis, arriveerden ze op een woensdag bij het kamp van de Mujāhideen. Tegen deze tijd waren ze erg goede vrienden geworden en al de Mujāhideen kwamen te weten over de liefde tussen Abū Saif en Abū Hamad. Ze voltooiden hun training en arriveerden in de frontlinie van het dorp Biala-Bucha

op een woensdag.

Abū Khālid Al-Qatari beschreef wat er gebeurde tijdens hun eerste nacht:

"Abū Hamad kwam naar mij om één uur in de nacht en maakte me wakker. Hij zei tegen mij: *'Abū Khālid, sta op! Eén gebed in deze nacht is beter dan de hele wereld en alles wat het bevat.'* Ik stond op en ging de Wudū verrichten. Toen ik terugkwam, ging ik op zoek naar Abū Hamad, maar kon hem nergens vinden. Ik ging toen een kleine kamer binnen in de hoek van het huis waar de wapens opgeslagen werden. Ik ging deze kamer binnen en zag Abū Hamad in Sajda in een hoek van de kamer, biddend en huilend: *'Allāhummar zuqnis-Shahāda, Allāhumar zuqnis-Shahāda.'* (O Allāh, schenk mij het martelaarschap! O Allāh, schenk mij het martelaarschap!)"

Abū Hamad kwam naar Bosnië, ondanks een ernstig medisch probleem, die hem enorme pijn bezorgde en hem wakker hield gedurende de nacht. Sommige broeders hoorden hem zelfs huilen en bonzen op de muren in het midden van de nacht. Abū Hamad haalde altijd water uit de put voor zijn broeders, of het nou zijn beurt was of niet.

Op een nacht zetten de Serviërs een aanval in op het dorp, dus trokken de Mujāhideen erop uit om hen te bevechten. Abū Saif bevond zich aan de voorzijde van de groep en Abū Hamad was ergens aan de achterzijde. Een 120mm granaat werd afgevuurd en landde naast Abū Hamad. Het rukte zijn mond en keel weg. Abū Hamad viel op de grond en hief zijn rechterwijsvinger drie keer op, het omhoog houdend tijdens de laatste keer voordat Allāh zijn ziel nam. Alle Mujāhideen waren het ermee eens om niet aan Abū Saif te vertellen dat Abū Hamad gedood was, omdat hij zeker erg verdrietig zou zijn bij het horen van dit nieuws.

Toen Abū Saif na de explosie de rest van de broeders ontmoette, vroeg hij hen waar Abū Hamad was. De broeders antwoordden hem dat Abū Hamad terug moest naar het dorp, maar hij liet een PK machinegeweer achter voor Abū Saif. Abū Saif was erg blij en nam de PK aan. Tijdens de operatie was Abū Saif in de frontlinie en hij doodde vele van de Serviërs met zijn PK, voordat hij werd neergeschoten door twee kogels tegen zijn hoofd en één in zijn hart. Abū Saif keek een ogenblik rond naar iets in de lucht. De broeders waren verbaasd waarom hij dit deed, en toen viel Abū Saif neer in Sajda, terwijl hij de PK van Abū Hamad nog steeds vasthield. Hij verbleef een paar seconden in deze positie, zeggende: "*Allāhu Akbar! Allāhu Akbar!*" Iemand probeerde zijn geweer van hem af te pakken, maar hij hield het te stevig vast. Hij liet zijn geweer niet los, totdat zijn ziel zijn lichaam verliet.

Abū Saif en Abū Hamad werden samen in één graf begraven, op een woensdag, precies zoals de twee metgezellen die gedood werden in een veldslag in de tijd van de Boodschapper van Allāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam. Rasūlullāh zei erbij: *"Ze hielden van elkaar in dit leven, en ze zullen van elkaar houden in het Hiernamaals."* [1]

---

[1] De twee Sahāba die in één graf werden begraven vanwege de genegenheid die ze voor elkaar hadden, waren 'Abdullâh ibn 'Amr ibn Harām en 'Amr ibn Al-Jamūh. (Sahīh Al-Bukhāri, 2/584)

Abū Khālid Al-Qatari

1993

Hij was een lid van het Nationaal Handbalteam van Qatar, en kwam eind 1992 naar Bosnië. Hij hield ervan om dubbele diensten te draaien als bewaker, waarvoor hij wel vier uur buiten in de kou stond. Hij was een erg bescheiden en vrome broeder. Hij was van zwarte afkomst, maar broeders beschreven zijn gezicht als een gloeiende lamp, vanwege de straling en Nūr in zijn gezicht. Hij had twee grote tekens op zijn voorhoofd, als gevolg van verlengde Sudjūd, aangezien hij gewoon was om gedurende de nacht te bidden.

Eens werd hem gevraagd: *"Wanneer zal je terugkeren naar jouw land?"* En hij antwoordde: *"Ik wil hier Shaheed worden."*

Vóór één van de operaties tegen de Kroaten, toen de Ameer hem had uitgekozen, zei hij tegen de broeder naast hem: *"Inshā Allāh zal Allāh mij deze keer als Shaheed nemen."*

Tijdens een rit in de auto, samen met vijf andere broeders, onder hen ook Wahiuddeen Misri, de Ameer van de Mujāhideen, namen ze een verkeerde afslag en waagden ze zich zo'n zeven kilometer in vijandelijk gebied. De Kroaten schoten op de auto met luchtafweergeschut en bliezen de auto meters de lucht in. Alle vijf broeders konden uit de auto ontkomen en vochten tot ze gedood werden. Toen hun lichamen na twee maanden naar de Mujāhideen werden teruggebracht, hebben de broeders vier van hen kunnen identificeren, maar ze konden het lichaam van Abū Khālid Al-Qatari niet identificeren. Toen de Generaal van het Bosnische leger tegen hen zei: *"Dit is jullie laatste man,"* keken ze naar het lichaam en zagen dat dit het lichaam van een blank persoon was met een blank gezicht. Ze antwoordden: *"Dit is niet onze man."*

Toen ze zijn lichaam nader gingen onderzoeken, trokken ze zijn shirt naar beneden en zagen dat vanaf onder de hals naar beneden zijn huid zwart was. Ze trokken zijn mouwen omhoog en zagen dat boven de ellebogen zijn huid zwart was, en onder de ellebogen was het wit. Toen trokken ze zijn broek omhoog, en zagen dat zijn voeten wit waren, maar de huid boven zijn enkels was zwart.

Eén van de broeders noemde hierop de Hadeeth van de Boodschapper van Allāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam, die gaat over de herkenbaarheid van de gelovigen op de Dag der Wederopstanding; de plekken van de Wudū schenen wit op het lichaam van Abū Khālid Al-

Qatari.[2]

Wahiuddeen Misri

1993

Een zeer ervaren Mujāhid en trainer uit Afghanistan. Hij kwam aan het begin van de oorlog naar Bosnië, samen met zijn twee broeders Husāmuddeen en Mu'taz uit Peshawar. Hij was de Ameer van de Mujāhideen in Bosnië. Hoewel hij de Ameer was, was hij erg vroom en nederig.

Na de gevangenenruil in 1993, toen de VN-scheidsrechter hem vroeg zijn hand te schudden, weigerde hij, zeggende: *"Ik schud geen handen met de ongelovigen."*

Hij was een erg dappere broeder, en na deze gevangenenruil zei hij tegen zijn mensen: *"Elke Mujāhid die na vandaag gevangen wordt genomen door de Kroaten, dient te vechten tot hij gedood wordt en moet het niet toestaan om gevangen genomen te worden."*

Twee weken later zat hij in dezelfde auto als Abū Khālid Al-Qatari rahmatullāhi 'alayh, toen ze het gebied van de vijand in gingen en werden ingesloten door de Kroaten. Hij kon met zijn broeders uit de auto ontkomen en vocht tot hij gedood werd. Toen zijn lichaam werd teruggebracht naar de Mujāhideen en nadat hij drie maanden onder de grond heeft gelegen, bloedde zijn lichaam nog steeds.

Moge Allāh Wahiuddeen Misri accepteren vanonder de Shuhadā.

Een broeder die in Bosnië heeft gevochten, vertelt:

"…Het hebbende over de Shuhadā; ze zijn allen verschillend. Sommige van hen vasten, de vrijwillige vasten, sommige van hen bidden in de nacht, sommige van hen kenden de hele Qurān, maar iets dat ze allemaal gemeen hadden, was dat ze oprechtheid naar Allāh toe hadden en geen wrok koesterden jegens de Moslims, waar dan ook. Dit is iets wat je ziet in elke broeder die Shaheed is. Je zult hen zien, dat ze oprechtheid hebben en geen wrok koesteren jegens de Moslims.
En deze broeder… hij werd wakker in het midden van de nacht, en niet alleen om Tahajjud te verrichten zoals sommige andere broeders – māshā Allāh, die broeders verrichtten Tahajjud – maar hij werd wakker in het midden van de nacht om de toiletten en de Masjid schoon te maken, zodat niemand hem deze dingen kon zien doen, zodat hij zeker wist dat zijn daad alleen voor Allāh is…"

'Abdullāh Libi

de zwarte leeuw, commandant van operatie 'Black Lion', 27 mei 1995

De broeder vertelt verder:

[2] Abū Huraira radiyAllāhu 'anhu heeft gezegd: "Ik heb de Boodschapper van Allāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam horen zeggen: *'Voorzeker, mijn volk zal in het Hiernamaals wit gestippeld zijn op hun hoofden, en wit gevlekt zijn op hun handen en voeten door de sporen van de Wudū. Voorwaar, wie zijn stippeling groter kan maken, voorwaar, laat hem het doen.'"* (Al-Bukhāri en Muslim)

“De zwarte leeuw, 'Abdullāh Libi. Deze broeder kwam naar Bosnië aan het begin van de oorlog. Hij was een tankbestuurder uit het leger van Libië. Hij verbleef drie jaar in de frontlinies. Deze broeder, als je naar hem kijkt, zie je dat hij verlegen is. Als je met hem zit, keek hij je niet eens in het gezicht, maar tegen de kuffār was hij hardvochtig. Tijdens de aanvallen was hij de eerste die de bunkers bereikte; een erg fitte en erg dappere broeder, en hij zou dus als eerste de bunkers bereiken.

Als je met hem zit en je hebt voedsel voor je, at hij niks van dit voedsel, zelfs als hij honger had. Hij at helemaal niks van het voedsel totdat iemand anders er eerst wat van nam. Dat waren zijn manieren. Hij was de verwezenlijking van de āya uit de Qurān waar Allāh spreekt over de gelovigen, waar Hij zegt dat zij onderling barmhartig zijn en streng en hardvochtig zijn tegenover de kuffār.[3]

Hij was geen luidruchtige broeder, maar een stille broeder, hij deed altijd zijn werk dat hij moest doen. Hierom dwong hij respect af van de andere broeders. De broeders respecteerden hem, ondanks dat hij niet veel praatte, maar zijn daden spraken luider dan zijn woorden. Het herinnert mij aan de Hadeeth Qudsi; wanneer Allāh van iemand houdt, zegt Hij tegen de Engel Jibrīl, *“Hou van hem,”* en de Engel Jibrīl roept uit naar de mensen op aarde, *“Hou van hem.”*[4] Dit is waarom al de andere broeders van deze broeder hielden.

Deze broeder leidde een verkenningsmissie, welke zeven maanden duurde, door een driekilometer lange rij van bergen. Deze bergen waren van zeer strategische waarde voor de Serviërs. Deze broeder ging dus gedurende zeven maanden op verkenning door deze bergen, in de nacht, overdag, en in alle weersomstandigheden, in zijn eentje. Hij deed dan zijn radio uit, en soms kwam hij zelfs zo dicht bij de bunkers van de Serviërs, dat ze afval over hem heen gooiden, terwijl ze niet eens wisten dat hij daar was. Dus deze broeder, hij kende deze drie kilometer alsof hij er thuis was. En na zeven maanden verkenning door deze drie bergen, vond de missie plaats, en alhamdulillāh, Allāh gaf ons deze drie bergen binnen een tijdsbestek van zes minuten. Vele Serviërs werden gedood en veel wapens van de Serviërs werden buitgemaakt. En tijdens deze missie, na het beëindigen van de operatie en nadat de overwinning had plaatsgevonden, was 'Abdullāh Libi gedood, door een kogel van een Serviër.”

Abū Zaid Al-Qatari

operatie ‘Black Lion’, mei 1995, leeftijd: 17

“Deze broeder was zo jong en zo onschuldig, en deze broeder zag zelfs de Hūr Al-'Ayn. Niet in zijn slaap, maar tijdens zijn waakdienst, vanuit zijn positie op de berg. Elke nacht als hij in de lucht keek, zag hij een vrouw naar hem toekomen, een mooie gedaante van een vrouw.

---

[3] De āya die hier bedoeld wordt, is: **“Muhammad is de Boodschapper van Allāh, en degenen die met hem zijn, zijn streng tegenover de ongelovigen, maar onderling barmhartig…”** [Sūrat Al-Fath; 29]

[4] De Hadeeth is als volgt: Overgeleverd door Abū Huraira radiyAllāhu 'anhu dat de Profeet Sallallāhu 'alayhi wa Sallam zei: *“Wanneer Allāh de Verhevene van een dienaar houdt, roept Hij uit tot Jibrīl:* ***‘Voorwaar, Allāh de Verhevene houdt van die-en-die, dus hou van hem.’*** *Jibrīl houdt dan van hem en roept tot de bewoners van de hemelen:* ***‘Voorwaar, Allāh houdt van die-en-die, dus houden jullie van hem.’*** *Dan houden de bewoners van de hemelen van hem, waarop hem op aarde eer wordt bewezen.”* (Al-Bukhāri en Muslim)

Maar hij heeft nooit iemand hierover verteld, behalve één broeder, en die broeder vertelde het ons naderhand. En deze broeder doodde vier Serviërs, voordat hij zelf Shaheed werd.
Er zijn vele gevallen uit de tijd van de Salaf, en zelfs gedurende de tijd van Rasūlallāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam, waarin de Hūr Al-'Ayn kwamen en zichzelf openbaar maakten aan de Moslims, als een blijde tijding voor hen en om hen standvastig te maken op Zijn Pad."

Muhammad Badawi

operation 'Black Lion', mei 1995

"Deze broeder was zo'n mooie broeder. Hij hield van zijn broeders en werkte erg hard. Deze broeder hield mij eens vast en kuste me op zo'n manier, subhānallāh, het liet me zo goed voelen. En deze broeder, vóór de operatie moest hij geweten hebben dat hij Shaheed zou worden, want hij begon alles weg te geven. Hij begon zijn geld te verdelen onder de broeders, hij gaf al zijn bezittingen weg en op de dag van de operatie, in de strijd zelf, terwijl de broeders in de aanval gingen, viel hij neer. Hij was geraakt in zijn borst en hij viel neer. Hij zei tegen de broeders naast hem: *"Was het maar hier,"* wijzend naar zijn voorhoofd, en binnen de volgende paar seconden raakte een kogel hem precies op de plek waar hij had gewezen op zijn voorhoofd en hij werd Shaheed. Precies zoals de Hadeeth van de Profeet Sallallāhu 'alayhi wa Sallam, toen een bedoeïen naar de Profeet ging en ze hem een deel van de Ghanīma gaven. Hij ging naar de Profeet en zei: *"Wat is dit? Ik kwam niet om dit te verkrijgen, maar ik kwam om hier geschoten te worden door een pijl,"* en hij wees naar zijn keel. En de volgende dag werd deze bedoeïen gedood door een pijl op dezelfde plaats waar hij had gewezen."

Abū Bakr Al-Libi

1995

"Deze broeder… opnieuw, van goed karakter. Hij hield van zijn broeders, koesterde geen wrok jegens hen en was oprecht in zijn werk. Deze broeder stond de wacht te houden, en, Qadarullāh, een raket landde naast hem en de granaatscherven drongen recht door zijn nek, en hij stierf kort daarna, zo'n tien tot vijftien minuten daarna. Deze broeder was dood, dus de broeders begroeven hem, maar niet wetende welke richting de Qibla was, en ze begroeven hem in de verkeerde richting. Het lichaam moet namelijk begraven worden in de richting van de Qibla. En na één maand zei onze Shaykh: *"We moeten hem opgraven en hem in de juiste richting begraven."* Dus na één maand groeven we het graf op, en de grondsoort in Bosnië is dezelfde soort als die we in Engeland hebben, en terwijl we hem opgroeven, zagen we dat zijn lichaam nog intact was, niet eens verrot of stinkend of wat dan ook, en er kwam nog steeds bloed uit zijn wond die hij in zijn nek had. Dit is verbazingwekkend, want ik heb Serviërs gezien, dode Serviërs, die na één uur begonnen te ruiken, je kan niet eens nader tot deze lichamen komen, en na een dag zijn ze zo zwart als roet. Een blank persoon die zwart word. Na een week hangt er een stank. Nu heb ik het over lichamen die op de grond liggen, deze broeder lag ónder de grond voor één maand en hij was geheel intact."

'Abdullāh Shaybāni

operatie 'Black Lion', mei 1995, leeftijd: 19

"Deze broeder was erg jong, 19 jaar, en hij was een vrolijke broeder met goede manieren. En tijdens de aanval, terwijl de broeders aanvielen, rende hij met een andere broeder, Abū Muslim uit Yemen, bijna zij aan zij, met een paar meter tussen hen in, en ze vielen beiden

gewond neer, ze waren beiden geraakt. Abū Muslim leed pijn, hij schreeuwde niet, maar hij kreunde, en 'Abdullāh Shaybāni keek naar hem, en hij was ook geraakt, en hij zei tegen hem: *"Hoop op jouw beloning van Allāh, hoop op jouw beloning van Allāh! Vergeet de pijn."*

De broeders brachten hen naar het ziekenhuis, en alhamdulillāh, Allāh schonk Abū Muslim een snelle genezing. Maar de verwondingen van 'Abdullāh Shaybāni waren ernstig en Allāh nam hem als een Shaheed, in het ziekenhuis na een paar dagen. En terwijl hij stierf in het ziekenhuis, vulde de ziekenkamer zich met de geur van parfum, de mensen die daar waren getuigden dit. Dit is een teken van zijn Shahāda, en het is ook een teken voor de andere broeders, dat het pad waar zij op zijn, het Rechte Pad is."

Abū Mu'ādh Al-Kuwaiti

'Ādil Al-Ghānim, commandant van de Ansār en commandant van 'Operation Miracle', 21 juli 1995

Hij kwam uit een erg rijke familie uit Kuwait en was een Olympisch atleet. Hij ging naar Afghanistan om te vechten en verbleef daar, met tussenpozen, voor zes jaar. Hij bracht een paar maanden door in Afghanistan en keerde daarna terug naar Kuwait om de mensen aan te moedigen en geld te verzamelen voor de Mujāhideen. Na de gebeden stond hij op en gaf toespraken over de situatie in Afghanistan om de mensen aan te sporen. Ondanks zijn rijkdom bracht hij zijn kleding nooit naar een wasserette, maar waste ze zelf, en hij reed een simpele auto.

Hij kwam naar Bosnië in 1994 en werd al gauw de commandant van de Ansār. Hij was een erg bescheiden en vrome broeder en kon dromen interpreteren. In operatie 'Miracle' was hij erg verdrietig dat hij aan de achterzijde was geplaatst en niet in de aanvalgroep. Nadat de operatie succesvol was, ging Abū Mu'ādh naar de top van de berg en begon de Mujāhideengroepen te organiseren. Op dat moment werd hij gedood door een enkel schot in zijn bovenbeen en hij werd Shaheed.

Vier dagen later zag een broeder hem in een droom, waarin Abū Mu'ādh terugkwam naar de moskee van de Mujāhideen. De broeder vertelt:

"Ik zag Abū Mu'ādh al de broeders ontmoeten, en iedereen was erg blij om hem te zien. Hij had een verband om zijn bovenbeen, op dezelfde plaats waar hij geschoten was. Echter, ik was erg boos, want hoe kon Abū Mu'ādh hier zijn, terwijl verondersteld wordt dat hij Shaheed is. Dus ik ging naar hem toe, schudde zijn hand en vroeg hem: *"Abū Mu'ādh, waarom ben je hier? Ben je Shaheed of niet?"*
Hij keerde zich af alsof hij iets verborg. Al gauw, toen iedereen bezig was met elkaar, begon hij langzaam achteruit te lopen naar de uitgang van de moskee. Ik wist dat hij probeerde te ontsnappen, dus ik wachtte hem op bij de uitgang. Hij verliet de moskee en ging naar buiten, en toen zag ik een grote schotel aankomen aan zijn voeten, die begon op te stijgen naar de hemel. Ik rende naar hem toe en greep zijn been en zei: *"Abū Mu'ādh, vertel me alsjeblieft, ben je Shaheed of niet?"*
Hij antwoordde: *"Ja, ik ben Shaheed."*
Ik vroeg hem: *"Hoe is het om Shaheed te zijn?"*
Hij zei: *"Op de dag van de operatie opende zich een raam in de hemel, en al de Mujāhideen die op die dag gedood waren, gingen via dit raam naar binnen, rechtstreeks naar het Paradijs."*
Ik vroeg hem: *"Hoe voelt het moment van het martelaarschap?"*

Hij antwoordde: *"Je voelt helemaal niks. Zodra je gedood bent, komen er twee mooie jonge meisjes met blond haar naast je zitten, om je mee naar het Paradijs te nemen."*
Ik vroeg Abū Mu'ādh: *"Hoe ziet het Paradijs eruit?"*
Hij antwoordde: *"Het is niet Paradijs, het zijn vele Paradijzen."*
Ik zei: *"En wat betreft de genietingen en het vermaak?"*
Abū Mu'ādh antwoordde: *"Elke dag en elke plaats."*
Toen zei Abū Mu'ādh: *"Laat me nu gaan."*
Ik vroeg hem: *"Abū Mu'ādh, één laatste vraag, kun je mij vertellen wanneer ik Shaheed word?"*
En hij antwoordde: *"Dat kan ik je niet vertellen."*
Ik vroeg hem: *"Kun je tenminste, een paar dagen voordat ik gedood wordt, in mijn droom komen?"*
Abū Mu'ādh zei: *"Ik zal het proberen, laat me nu gaan,"* en hij klom op die schotel, naar de hemel."

Een broeder vertelt over Abū Mu'ādh:

"Hij kwam uit een erg rijke familie uit Kuwait, maar toch wist hij de verplichting van de Jihād. Hij bracht zes jaar door in Afghanistan. Daarna kwam hij naar Bosnië. Deze broeder sprak erg snel, maar als hij sprak, gaf hij ons lessen, Islamitische lessen, en nieuws over wat er in Bosnië gaande was. Wanneer hij praat, geeft hij je zo'n goed gevoel, dat, als hij je zelfs het slechtste nieuws zou brengen, je blij zou zijn om het van hem te horen.

Vanwege zijn goede manieren en vaardigheden in het organiseren, kozen de broeders hem als de Ameer van de Ansār. Een geschenk dat Allāh hem had gegeven, was dat hij de Tafseer van dromen kon geven. Dus de broeders gingen naar hem toe en vertelden hem hun dromen, en hij legde dan met nauwkeurigheid uit wat het betekende.
Deze broeder werkte dag en nacht in dienst van de rest van zijn broeders. En in de tweede operatie nam Allāh hem als Shaheed, inshā Allāh."

Al-Battār Al-Yamani

operatie 'Miracle', juli 1995

"Deze broeder zat in het communistische leger van Yemen, en ze stuurden hem naar Cuba omdat hij een expert was op het gebied van tanks. Ze stuurden hem naar Cuba om hem te trainen in tanks en hij leerde de kleinste details over ze, zodat hij alles over tanks wist.

Na een goed praktiserende Moslim te zijn geworden, ging hij naar Afghanistan en verbleef daar een tijdje. Daarna keerde hij terug naar Yemen, en toen de oorlog in Bosnië begon, ging hij, bij de eerste gelegenheid, daarheen. Zijn wens was dat hij gedurende een gevecht een tank zou nemen, als Ghanīma, en het zou gebruiken. In de tweede operatie veroverden de broeders een tank, en ze riepen hem op, waarna hij naar de frontlinie ging en deze tank vanonder de neuzen van de Serviërs vandaan nam. De Serviërs probeerden deze tank te vernietigen, ze wisten namelijk dat ze het verloren hadden, maar ze wilden niet dat het in de

handen van de Mujāhideen terecht zou komen. Hij nam deze tank dus recht vanonder hun neuzen vandaan en reed ermee weg en nam het naar de achterlinies, waar het veilig zou zijn. Hij raakte gewond tijdens deze gebeurtenis, maar hij rustte niet. Hij ging terug naar de frontlinie en een mortier explodeerde vlak naast hem, en Allāh nam hem als Shaheed."

Een broeder beschreef wat er gebeurde toen hij met Battār was, en Battār gewond was aan zijn hand, maar toch de tank reed en het vanonder de neuzen van de Serviërs vandaan haalde. Hij reed er de hele weg terug mee, en er gebeurde niks met hem. De broeder die met hem was, zei: *"Yā Battār, we zijn niet goed genoeg om Shaheed te worden."*

Omdat ze beiden gewond waren, besloot de broeder terug te gaan om zijn verwonding te laten behandelen, want het gevecht en de operatie waren nu voorbij. Maar Battār zei: *"Nee, ik wil teruggaan."* En hij ging terug. Toen ze in een bunker waren, om één van de gewonde broeders te redden, landde een mortierbom recht binnen in de bunker, en Battār verkreeg vier uur na de operatie het martelaarschap, inshā Allāh.

Abū Muslim Al-Imarāti
operatie 'Miracle', juli 1995

"Abū Muslim was een erg zachtaardige broeder. Maar gedurende een zomer veranderde hij ineens. Hij werd zeer fel in zijn vechten en moedigheid, en hij werd erg dapper. Hij ging in zijn eentje op verkenningsmissies en kwam terug met plastic tassen vol mijnen die hij had uitgegraven, na ernaar gezocht te hebben. En deze broeder, subhānallāh, hij verliet zijn land, en zijn vrouw was zwanger, maar toch ging hij naar Jihād. En hij kreeg een zoon, die hij nooit eerder had gezien, en de zoon groeide op en werd een paar maanden oud, en nog steeds had hij zijn zoon niet gezien. Dus hij zei tegen zichzelf dat hij na deze operatie terug zou gaan om zijn familie te zien. En in deze operatie, deze broeder alhamdulillāh, zijn groep kreeg het voor elkaar om een tank van de Serviërs te veroveren, en daarna gingen ze voort, en toen nam Allāh hem als Shaheed. Dus hij heeft zijn zoon nooit gezien. Inshā Allāh zal Allāh hen herenigen in de volgende wereld."

Ibn Waleed Al-Misri
operatie 'Miracle', juli 1995

Dit was een erg jonge, actieve en fitte broeder, die ervan hield om zichzelf te trainen, zodat

hij de vijand zoveel mogelijk schade kon toebrengen. Toen de aanval begon, rende hij zo hard, dat hij recht door de linies van de Serviërs heen ging en diep hun gebied binnendrong. Terwijl hij in hun gebied aan het vechten was, doodde hij vier van de Serviërs, voordat Allāh Subhānahu wa Ta'ālā hem als Shaheed nam.

Abū Mūsā At-Turki

"Cameraman van de Mujāhideen", operatie 'Miracle', juli 1995

Hij werd geboren in Duitsland en had Turkse ouders. Zijn ouders hadden niet voldoende geld om hem groot te brengen, dus verkochten ze hem aan een Duitse familie. Hij werd opgevoed als een Duitse niet-Moslim. Hij was een goede leerling en een goedgemanierd kind. Niemand kon vertellen wat hij echt was, vanwege zijn lichte huidskleur. Opeens, toen hij de leeftijd van dertien bereikte, werd zijn leven op zijn kop gezet. Hij begon zich te misdragen en hij raakte in de war. Iets in hem vertelde hem dat hij niet Duits was, maar iets anders. Dit duurde zo voort voor drie jaar, totdat, tijdens een woordenwisseling met zijn Duitse moeder, ze hem de waarheid vertelde dat hij niet haar zoon was. Ze had nog steeds contact met zijn Turkse ouders, dus hij ging terug naar hen en begon met hen te wonen. Na een paar jaar, op de leeftijd van 21, reisde hij naar Bosnië.

Een broeder vertelt:

"…En deze broeder had ervaring in het maken van video films en hoe je videotapes met elkaar kunt mixen. Dus maakten ze hem in Bosnië cameraman tijdens de operatie. Naast een Kalashnikov en zijn wapens droeg hij een camera met zich mee. En deze broeder, ik ben hiervan getuige geweest, vocht aan de frontlinies van de aanvallen tegen de ongelovigen, met zijn camera, vechtend en reikend naar de Servische bunkers. Voordat de rest van de broeders er waren, stond hij bovenop de bunkers. De Serviërs schoten vanuit de ramen van de bunkers en hij stond er bovenop te filmen. Toen hij bij de bunkers kwam, zei hij tegen me: *"Ik dacht, zal ik een granaat naar binnengooien of zal ik een camera binnen zetten?"*
En daarna vertelde hij me dat hij de camera binnen had geplaatst, zodat hij de beste opnames zou kunnen nemen om er de beste film van te maken, zodat hij het terug kon sturen naar de broeders die niets weten van Jihād en zij de Jihād konden zien op hun tv's, zodat zij de Jihād kunnen ontdekken en het leren. Dat was zijn intentie, hij wilde de beste opnames, dat is waarom hij altijd met zijn camera in de frontlinies was. In de tweede operatie gaf Allāh hem de Shahāda, inshā Allāh."

Abul-Mundhir Al-Yamani

operatie 'Miracle', juli 1995

Gedurende operatie Miracle zat deze broeder in één van de aanvalgroepen. Vanwege de heftigheid van het gevecht, hield deze Mujahideengroep hun hoofd gebukt. Abul-Mundhir hief zijn hoofd voor één moment op, om te kijken waar het vuren vandaan kwam, en op dat moment werd hij geraakt door een kogel tegen zijn voorhoofd.

Een dag nadat hij gedood was, zag een broeder hem in een droom, en vroeg hem: *"Abul-Mundhir, wat is er met je gebeurd?"* En hij antwoordde: *"Ik was vlakbij de bunker en er werd zwaar gevuurd, en ik hief mijn hoofd op om te kijken waar het vuren vandaan kwam. Terwijl ik rondkeek, zoekend naar de bunker, voelde ik iets tikken tegen mijn voorhoofd, en daarna zag ik mezelf rondkijken in het Paradijs."*

Abū 'Umar Al-Harbi

uit Madīnatul Munawwara, operatie 'Miracle', juli 1995

"Deze broeder ging naar de frontlinie en keerde nooit terug. Hij verbleef twee jaar in de frontlinies, en hij wilde nooit terugkeren naar de stad, waar je de dunyā hebt; de winkels en al de goede dingen van de dunyā. Hij wou daar nooit naar terugkeren, en bracht al zijn tijd door in het kamp. En zelfs als hij iets van daar nodig had, vroeg hij zijn broeders om dit of dat voor hem te halen, uit zijn tassen, die hij daar in een bergruimte had. En deze broeder maakte de broeders altijd aan het lachen, want hij hield ervan om zijn broeders aan het lachen te maken en hen te amuseren, wel op een halāl manier. Als je naar hem kijkt, lijkt hij op een grappenmaker, maar tijdens de gevechten is hij als een leeuw. In de tweede operatie bereidden de broeders een aanval, op een zeer gevaarlijke plek – een open plaats vol met

mijnen – en de Serviërs kunnen je duidelijk zien aankomen. Hij was de commandant van de groep die in de aanval ging. En de broeders vroegen hem, terwijl ze door deze open plaats renden: *"Zijn er mijnen?"* En hij schreeuwde terug naar hen: *"Allāhu Akbar!"*
En ze renden dwars door dit mijnenveld naar de bunkers van de Serviërs. Terwijl hij naar de bunkers toeging, werd hij door een Serviër tegen zijn voorhoofd geschoten, en hij werd Shaheed, inshā Allāh.

Een broeder zag hem in een droom, waarin hij voor hem verscheen en zijn gezicht was extreem wit, en hij vroeg hem: *"Wat is er met je gebeurd?"*
Hij zei dat hij de nacht ervoor in de bunker was, wachtend op de aanval, en in slaap viel, en dat hij voelde dat hij Janāba had. Toen hij ontwaakte, besefte hij dat er geen manier was om in de bergen een bad te nemen. En dit is een situatie waarin je geen keus hebt; je verricht Tayammum en bid en gaat op weg, want de Jihād is belangrijker dan terug te keren en een bad te nemen, en hij was de Ameer van de hele groep, dus om de operatie uit te stellen, geen sprake van. Hij ging dus naar de operatie in een staat van Janāba en hij werd Shaheed. En hij zei dat hij niks voelde toen hij neergeschoten werd. Hij voelde alleen dat iets hem tegen zijn voorhoofd raakte, en daarna voelde hij twee "wezens" die hem van beide kanten oppakten en hem erg snel rechtstreeks de hemel in droegen. Hij zei dat de Engelen hem zijn Ghusl gaven, precies zoals in de Hadeeth van de Profeet Sallallāhu 'alayhi wa Sallam, waarin de Engelen (een Sahābi) Ghusl gaven."[5]

Salmān Al-Farsi

operatie 'Miracle', juli 1995

"Deze broeder, māshā Allāh, hij hield van zijn training. Hij hield ervan om te trainen fī Sabīlillāh, zodat hij zo hard en goed mogelijk kon vechten, zodat hij de kuffār zoveel mogelijk schade kon toebrengen. Deze broeder spande zichzelf heel erg in tijdens de training, met de intentie de kuffār schade toe te brengen.

En deze broeder was erg groot māshā Allāh. Op zijn rug had hij een enorm zwaard vastgebonden, van op z'n minst de lengte van een arm, en als je naar hem kijkt, kun je het heft van het zwaard zien uitsteken vanachter zijn hoofd, tussen zijn hoofd en schouder in, en hij droeg altijd een zwarte sjaal om zijn hoofd. En deze broeder praatte altijd alleen maar over de Shahāda, alleen het martelaarschap en het Paradijs, martelaarschap en Paradijs, de

[5] De Sahābi die hier bedoelt wordt, is Handhala ibn Abū 'Āmir, die gedood werd in de veldslag van Uhud. Na de veldslag werden de Shuhadā begraven, maar de grafkist van Handhala mistte. De Sahāba zochten hem en vonden hem in de buurt, waar het water van afdroop. De Boodschapper van Allāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam vertelde zijn metgezellen dat de Engelen hem wasten (aangezien hij in een staat van Janāba was toen hij naar het slagveld vertrok). (Zād Al-Ma'ād, 2/94)

hele tijd is dit het enige waar hij over sprak, niks anders interesseerde hem, behalve de Shahāda en het Paradijs. En in de tweede operatie zag ik zijn Chest Rig, en zijn Chest Rig is erg kenmerkend, want het was het enige met een zwaard op de rug. En hij was gedood. Ze pakten zijn lichaam op..., ik had zijn lichaam niet gezien, maar ik zag zijn Chest Rig. Ik en vier andere broeders pakten zijn lichaam op en roken het, en een sterke geur kwam voort uit zijn bloed, en we keken elkaar in verbazing aan. We hebben verhalen gehoord over deze geur, we hebben gehoord over het bloed van onze broeders dat als parfum rook, we twijfelden er nooit aan, maar we hadden het nog nooit ervaren. En nu roken we het, recht voor ons. En twee soldaten van het Bosnische leger roken het ook; een sterke geur, geen twijfel over, en je kunt het niet vergelijken met enige parfum uit deze wereld. En terwijl je deze geur ruikt, voel je je ontspannen. Inshā Allāh was dit een goed teken, dat deze broeder Shaheed is, en het is een teken voor de broeders die deze geur geroken hebben, dat dit het Rechte Pad is en dat je Sabr moet hebben op dit Pad."

Abū Thābit Al-Muhājir

Ameer van de frontlinie, operatie 'Badr of Bosnia', 10 september 1995

"Deze broeder bracht zes jaar door in Afghanistan. Daarvoor was hij een zeer ervaren soldaat in het Egyptische leger. Hij ging naar Afghanistan en bracht daar zes jaar door met vechten en met het trainen van de broeders. Hij was een zeer ervaren vechter en kwam naar Bosnië, waar hij de Ameer was. Deze broeder was zo hard en zo dapper, dat wanneer hij vocht, hij niet eens bukte voor de kogels, dat is hoe onbevreesd hij was. Deze broeder was een commandant en had zo'n sterk karakter, dat je het niet kon helpen dat je van hem houd, en hij gaf je het gevoel dat je zijn beste vriend was. Hij gaf iedereen het gevoel dat hij hun beste vriend was. En zijn karakter was zo, dat wanneer je naar hem kijkt, je zou denken dat je naar een Sahābi kijkt. En tijdens de aanval, in de operatie, raakte deze broeder gewond, en hij schreeuwde niet eens uit in pijn, maar ging door met de aanval, vocht verder, en een tweede schot nam hem als Shaheed."

De Boodschapper van Allāh Sallallāhu 'alayhi wa Sallam heeft gezegd op gezag van Anas radiyAllāhu 'anhu: *"Niemand die het Paradijs is binnengetreden, wenst nog terug te keren naar deze wereld, zelfs al zou hem alles gegeven worden wat deze wereld bevat, behalve een martelaar. Hij verlangt ernaar terug te keren naar de wereld en tien keer gedood te worden omwille van Allāh, vanwege de eer die hij heeft verkregen door zijn martelaarschap."*

Dit is het einde van de Nederlandse vertaling van de eerste audiocassette van Azzam Publications *"In de Harten van Groene Vogels"* – de Shuhadā van Bosnië. Moge Allāh hen allen accepteren, Zijn Genade op hen doen neerdalen en hen het hoogste Paradijs doen binnentreden, samen met de Profeten, de martelaren, de waarachtigen en de oprechten.

وَلاَ تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُواْ فِي سَبِيلِ اللّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاء عِندَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُون * فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللّهُ مِن فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُواْ بِهِم مِّنْ خَلْفِهِمْ أَلاَّ خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلاَ هُمْ يَحْزَنُونَ * يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللّهَ لاَ يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ

"En denkt niet van degenen, die op de Weg van Allāh gedood zijn, dat zij gestorven zijn. Integendeel, zij leven zelfs bij hun Heer, zij worden voorzien. Zij verheugen zich met wat Allāh hen van Zijn gunsten gaf. En zij zijn verheugd dat er voor degenen die zich nog niet na hen (bij hen) gevoegd hebben geen angst is en dat zij niet zullen treuren. Zij zijn verheugd met de genieting van Allāh, en (Zijn) gunst, en dat Allāh de beloning van gelovigen niet verwaarloost."

[Sūrat Āli 'Imrān: 169-171]